

РЕШЕНИЕ

№ 300

гр. София, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселин Пенгезов

Членове: Десислав Любомиров
Атанаска Китипова

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
в присъствието на прокурора Д. Ив. Й.
като разгледа докладваното от Десислав Любомиров Наказателно дело за възобновяване № 20221000600918 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 424, ал.1 вр. с чл. 422, ал.1, т.5 от НПК.

Постъпило е искане от осъдения К. Т. П. за възобновяване на наказателното производство по НОХД№ 20812/2017 г по описа на СРС, НО, 21 състав, приключило с влязла в сила осъдителна присъда, потвърдена с решение по ВНОХД№ 1287/2022 г на СГС. С присъдата П. е признат за виновен в това, че на 27.01.2017г., около 16:30 часа, в гр. ***, се заканил с убийство на М. Р. Ц., като й нанесъл удари с юмруци в областта на лицето и й казал: „Ще ви убия!“, „Ще ви унищожа цялото семейство“, и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му у Ц. - престъпление по чл.144, ал.3, пр.1 вр. ал.1 от НК, като й наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 9 месеца. Със същата присъда поде. П. бил признат за виновен и в извършване на същото престъпление спрямо Д. Г. Ц., като му нанесъл удари в юмруци в областта на корема и му казал „Ще те убия!“, като съответно му било наложено наказание лишаване от свобода за

срок от девет месеца. На основание чл.23 от НК е определено едно общо най-тежко наказание в размер на 9 месеца „лишаване от свобода“, изпълнението на което е отложено по реда на чл.66 от НК за срок от 3 години .

Твърди се, че в хода на наказателното производство при постановяване на въззивния съдебен акт, както и на потвърдената с него първоинстанционната присъда, са допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал.1 т. 1-3 от НПК - нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения, рефлектиращи върху правата на осъдения, като наложеното наказание било явно несправедливо.

Иска се на основание разпоредбата на чл.425, ал.1, т.1 от НПК, отмяна по реда на възобновяването на присъдата постановена по НОХД№ 20812/2017 г по описа на СРС, НО, 21 състав, и на решение постановено по ВНОХД№ 1287/2022 г на СГС гс коуто тя е потвърдена, и връщане делото за ново разглеждане с указания по приложението на закона При условията на евентуалност се иска да се счете наказанието за явно несправедливо и да се намали неговия размер.

В съдебно заседание искането за възобновяване на наказателното производство се поддържа, като защитникът моли същото да бъде уважено. Счита че искането е депозирано в срок и подлежи на разглеждане. Моли съдът да се произнесе съгласно начина по който е сезиран и крайният съдебен акт да бъде съобразен с това.

Осъденият П. моли да се възобнови наказателното производство и делото да се върне за доразглеждане след отмяна на влязлата в сила присъда, за да излезе истината наяве.

Прокурорът счита искането за възобновяване на наказателното производство за неоснователно и моли да бъде оставено без уважение. Счита, че съдебните актове са правилни, а наложеното наказание на осъдения, което е потвърдено от втората инстанция, не се явява явно несправедливо. То било съобразено по размер с престъплението, за което е осъден и неговото изпълнение правилно отложено.

Софийският апелативен съд, след като обсъди искането на осъдения Т., съображенията развити устно в съдебно заседание, и извърши проверка в рамките на изтъкнатите основания по [чл.422](#), ал.1, т.5 от НПК за възобновяване на делото, намира следното:

Искането на осъдения за отмяна по реда на възобновяването на влезли в сила съдебни актове, които не са проверени по касационен е процесуално допустимо. Разгледано по същество то е НЕОСНОВАТЕЛНО.

С присъда от 05.10.2021 г., постановена по НОХД № 20812/2017 г. на СРС, НО, 21- ви състав е признал поде. К. Т. П. за виновен в това, че на 27.01.2017г., около 16:30 часа, в гр. ***, се закарнил с убийство на М. Р. Ц., като й нанесъл удари с юмруци в областта на лицето и й казал: „Ще ви убия!“, „Ще ви унищожа цялото семейство“, и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му у Ц. - престъпление по чл.144, ал.3, пр.1 вр. ал.1 от НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 9 месеца. Със същата присъда подс. П. бил признал за виновен и в извършване на същото престъпление спрямо Д. Г. Ц., като му нанесъл удари с юмруци в областта на корема и му казал „Ще те убия!“, като съответно му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от девет месеца. На основание чл.23 от НК първия било определено едно общо най-тежко наказание в размер на 9 месеца „лишаване от свобода“, изпълнението на което е отложил по реда на чл.66 от НК за срок от 3 години. С решение № 448 от 29.06.2022г по ВНОХД№ 1287/2022 г на СГС присъдата е била потвърдена.

В искането е направен подробен анализ на доказателствения материал, като са изложени твърдения, че съдебните състави по същество не са положили дължимите усилия за установяване на обективната истина. Въпреки, че изрично е посочено, че „фактическите изводи на съдилищата и обосноваването на съдебните актове не подлежат на проверка“, по същността си оплакванията са свързани с необосноваването на присъдата и въззивното решение, което всъщност е недопустимо от гледна точка характера на настоящето производство.

САС приема, че съдебните инстанции са спазили процесуалните правила гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение и са предприели всички мерки за разкриване на обективната истина по делото. Не се констатира допуснатото игнориране, изопачено или превратно тълкуване на доказателствени източници. Фактическите положения, установени от инстанциите по същество са залегнали в мотивите на присъдата и в нужната

степен задълбочено и аналитично в решението, с което е потвърдена тя. Апелативният съд констатира, че съдебните състави са изпълнили задълженията си като инстанции по фактите, да изследват, проверят и анализират доказателствената съвкупност, събрана за изясняване именно на факти от предметния обхват на чл.102 от НПК, събрали са възможния обем от доказателства и не са допуснали нарушение на задължението си да вземат всички мерки за разкриване на обективната истина. Въззивният съд е извършил на основание чл.314, ал.1, вр. чл.313 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, като законосъобразно не е констатирал наличие на основания, налагащи неговата отмяна.

Твърдението в искането за възобновяване на наказателното производство, че между израза „ще те пребия“ от фактическа страна в мотивите и „ще те убия“^{4*}, в диспозитива, има съществена смислова разлика, която била недопустима относно съставомерни обстоятелства и представлява съществено нарушение на процесуалните правила също е неоснователно. Посоченото терминологично несъответствие е обсъдено от въззивната инстанция, която правилно е приела, че не възниква съмнение относно съдържанието на инкриминираните изрази. Всъщност, „пребия“ и „убия“ имат сходно смислово значение и в случая при употребата им не възниква противоречие между мотиви и диспозитив на присъдата, което да обосновава наличието на същество нарушение на процесуалните правила, както твърди защитника.

Изложеното в искането за възобновяване на наказателното производство оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание също е неоснователно. Твърди се, че съдилищата са определили наказанието неправилно при баланс на смекчаващи и отегчаващи обстоятелства., като непустимо едно и също обстоятелство се е ценяло веднъж като състовемерно и веднъж като отегчаващо. Всъщност, наказанието е определено при значителен превес на смекчаващите обстоятелства, след като е отмерено много под средния размер и по-близо до минималния такъв за наказанието лишаване от свобода предвиден в общата част на наказателния кодекс,

С оглед на това настоящият съдебен състав приема, че инстанциите по същество са отчели сравнително правилно релевантните за индивидуализацията на наказанието обстоятелства, като са спазили принципа

за неговата законоустановеност. Оценъчната дейност на въззивния съдебен състав за фактическите обстоятелства от значение за правилната индивидуализация на наказанието е протекла при съобразяване с принципите за целесъобразност, справедливост и хуманност при отмерване на конкретно определеното по размер и начин на изтърпяване наказание. С оглед на изложеното съдът приема, че рационално е наложено наказание ориентирано по-близо до минимумът на наказанието лишаване от свобода определен в Общата част на Наказателния кодекс.

Индивидуалната степен на обществена опасност на осъдения П. не е отчетена от инстанциите по същество като висока, поради което е правилен изводът за липса на необходимост той да бъде изолирана от обществото. Приложението на чл.66, ал.1 НК със срок на отлагане на изпълнението на наказанието от три години е съответно на целите и на специалната превенция.

С оглед на това САС приема, че наложеното на осъдения общо наказание за извършените от него престъпления не е явно несправедливо от гледна точка на осъденото лице. Не е била надценена обществената опасност на същото, а отчетените смекчаващи обстоятелства са дали основание законосъобразно да се приеме, че наказанието лишаване от свобода следва да бъде в определения размер за всяко едно от престъпленията и след приложението на чл.23, ал.1 от НК. САС приема, че няма основание за смекчаване на наложената санкция и в това отношение искането също се явява неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Мотивиран така и на основание чл.424, ал.1 от НПК Софийският апелативен съд, пети състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения К. Т. П. за възобновяване на наказателното производство по НОХД№ 20812/2017 г по описа на СРС, НО, 21 състав, приключило с влязла в сила осъдителна присъда, потвърдена с решение по ВНОХД№ 1287/2022 г по описа на СГС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____